

MIJN HELD

Een waargebeurd sprookje voor alle leeftijden

Ineke van Lier

Marjolein Vink

AERIAL MEDIA COMPANY

Omslagidee: Marjolein Vink en Ineke van Lier
Omslag en binnenwerkillustraties: Marjolein Vink
Vormgeving: Teo van Gerwen Design BNO

www.mijnheld.nu
www.aerialmediacom.nl
www.facebook.com/Aerialmediacompany

ISBN 978-94-026-0188-6
NUR 370
■ 2017 Tekst: Ineke van Lier
■ 2017 Illustraties: Marjolein Vink
■ 2017 Nederlandstalige uitgave: Aerial Media Company bv, Tiel
1ste druk

Blijf op de hoogte van het laatste nieuws over onze producten en auteurs!
Schrijf je in op onze nieuwsbrief op www.aerialmediacom.nl.

Aerial Media Company bv
Postbus 6088
4000 HB Tiel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorrecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp).
Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

To all the dogs I've loved before...

'Most people do not really want freedom,
because freedom involves responsibility
and most people are frightened of responsibility'
— Sigmund Freud

'I learned that courage was not the absence of fear,
but the triumph over it.
The brave man is not he who does not feel afraid,
but he who conquers that fear.'
— Nelson Mandela

'Heroes put their Best Selves forward
in service to Humanity
— that could be YOU!'
— Philip Zimbardo

Ergens in ons landje
zat stil en droef alleen
een hond in een asiel, och.
Het dier kon nergens heen.

Dorus was zijn naam en
als je die zachtjes zei,
ging zijn staart bewegen,
leek hij toch even blij.

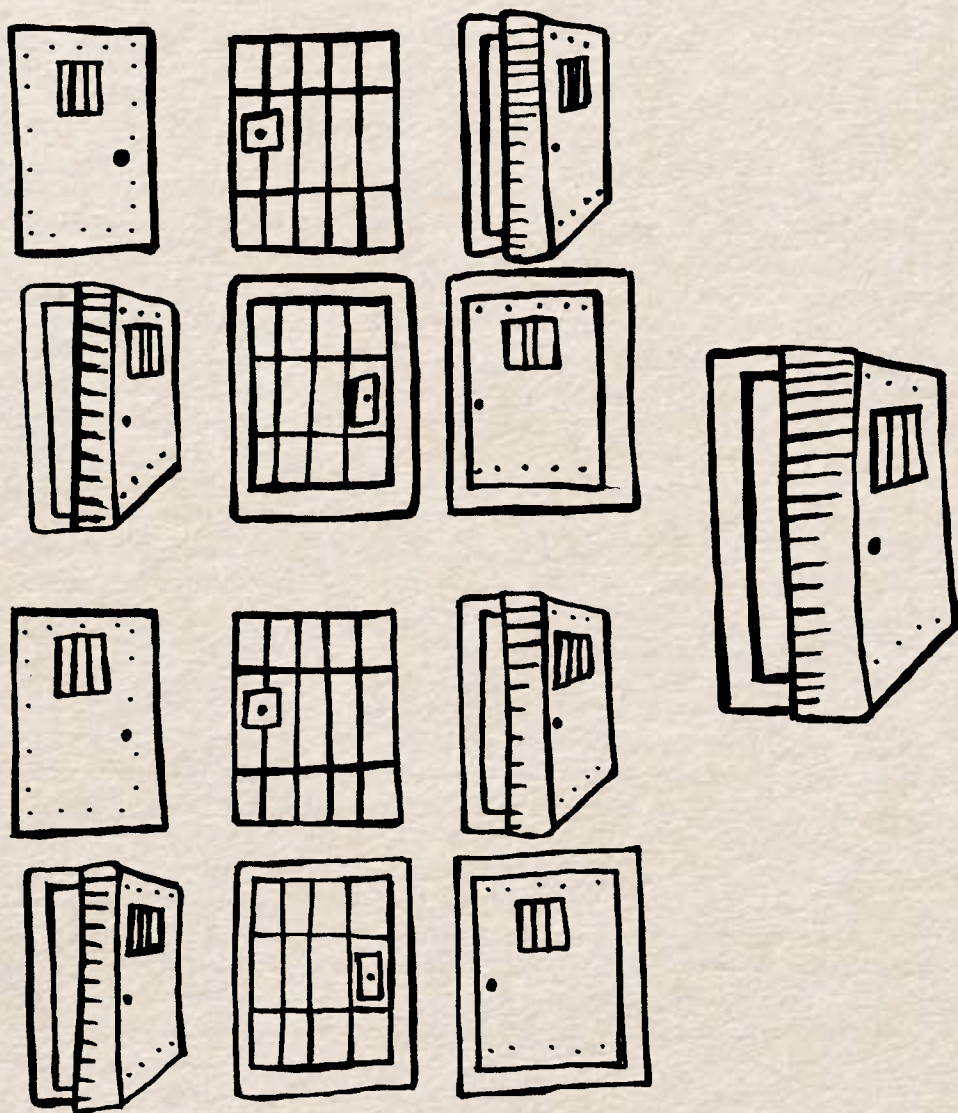
Zijn ogen en zijn vacht
hadden hun glans verloren.
Het enige wat nog fier stond
waren zijn grote oren.

Daarmee scande hij de lucht
— al een halfjaar lang, helaas —
op de zo vertrouwde stem
van zijn oude baas.

Een half uur rijden daar vandaan
zat een man op bed te zuchten.
Kon hij maar weer buiten zijn
en niet alleen maar 'luchten'...

Zijn naam was David (maar niet heus,
dat mag je rustig weten).
Hoe hij ooit was, wat hij toen deed,
wou hij voorgoed vergeten.

卅卅卅

Het leek wel of de wereld
steeds tegen hem was geweest.
Dat hij nu buitenspel stond
speet hem nog het meest.

Door dertien dikke deuren
was hij in het gevang gekomen.
Diezelfde weg er gauw weer uit,
daarvan kon hij slechts dromen.

卅卅卅

Zo zaten beiden, man en hond,
behoorlijk weg te kwijnen.

Dat was natuurlijk niet gezond.

Konden die tralies maar verdwijnen!

Stel... Hoe zou het leven zijn,
als ze vrij en op hun best
mochten werken voor een baas
zonder opsluiting of arrest...

Wie trok zich van hun lot iets aan?
Leefde iemand met hen mee?
Als god echt van zijn schepselen hield,
stuurde hij dan geen goede fee?

Nu weten wij best allemaal
dat feeën niet bestaan.
Anders had dat toch allang
in elke krant gestaan?

Maar wie waren dan die meiden,
die op een goede dag
het hok van de asielbaas
vulden met hun lach?

'Asielhonden', zo spraken zij,
'zijn als huizen in verval.
Mensen denken: wat een krot.
Maar wij zien het paleisje al.'

'Een stinkerd met een doffe vacht
krijgt bij ons een kans.

Wat dan gebeurt, je zult het zien:
zo'n dier krijgt echt weer glans.'

Dorus stak zijn neus omhoog
en snoof de geuren in.

Er hing iets in de lucht ineens.
Een soort van nieuw begin.

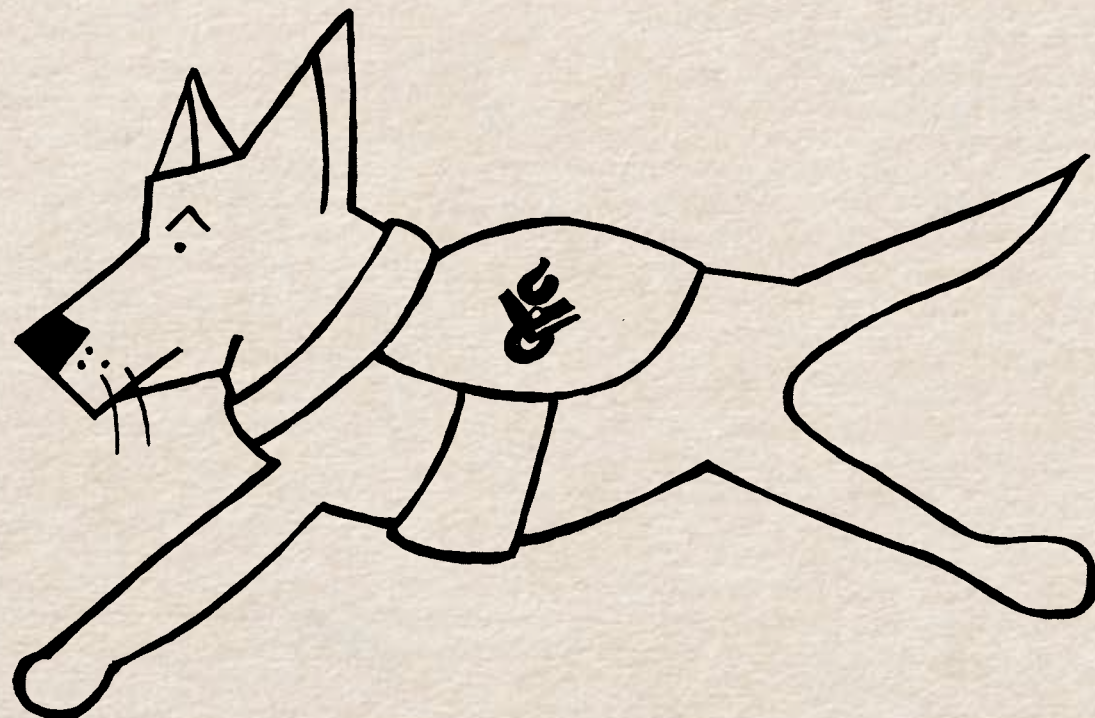

卅卅卅卅卅

Omdat zijn hok het voorste was,
kon hij vaag iets verstaan
over 'uitgekozen worden'.
Kreeg hij soms weer een baan?

Hè stil nou, ganggenoten!
Jullie heilloos hard geblaf
joeg straks nog het bezoek weg.
Dan waren ze terug bij af.

卅卅卅卅卅

Nog spitser werden zijn oren
bij het horen van zijn naam.
'Dorus komt uit een politielijn.'
Dat klonk wel zeer bekwaam.

'Maar mensen vinden hem te oud,
hij heeft een grijze snuit.'
'Precies, en dat is jammer, want
die hond, die moet hier uit!'

|||||

Hier uit! Hier uit! Hier uit! Hier uit!

Zijn hartje danste rond.

Dit was zijn kans, hier was het plan:

wees de allerbraafste hond.

De spierbundel, de zenuwpees,

de felle, de bange, de schat;

ze werden een voor een gehaald.

Man, dat was me wat.

|||||

|||||

Mochten zij mee? Waarom? Hoezo?

Dorus werd haast gek.

Hij hoorde stemmen, maar zag niet
wat ze deden op de buitenplek.

Door een erehaag van geblaf
trad ten slotte Dorus aan.

Voorwaarts, hup, met volle kracht
— en toen zag hij hen staan.

|||||

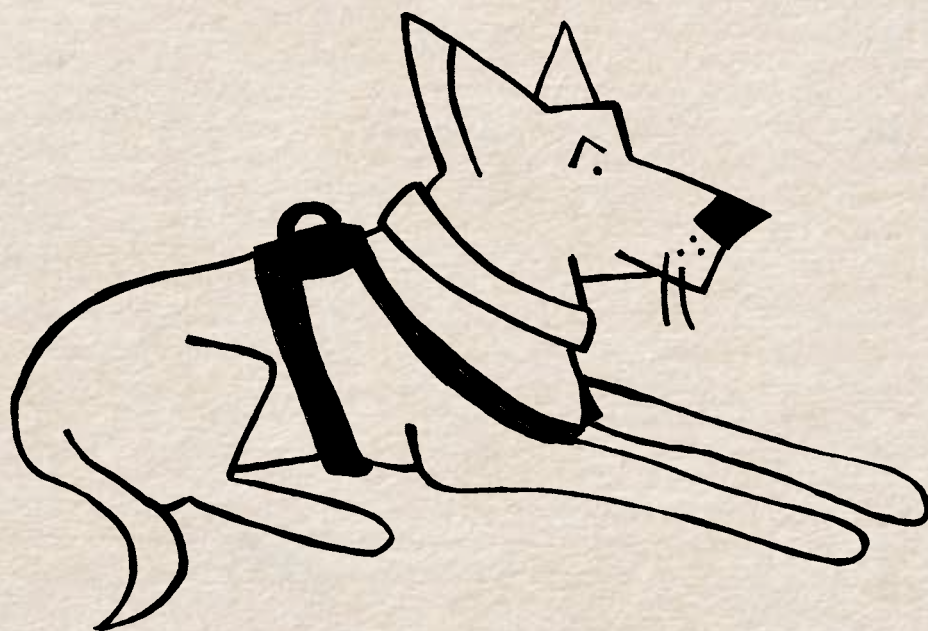

卅卅卅卅卅卅卅

De ene kort, de ander lang,
maar dit hadden ze gemeen:
als Marlies en Betty praatten,
sprankelde er iets om hen heen.

'Wij worden echte maten',
beloofde Marlies blij.
'En in dit tuig loop jij er
als een blitse kikker bij.'

卅卅卅卅卅卅卅

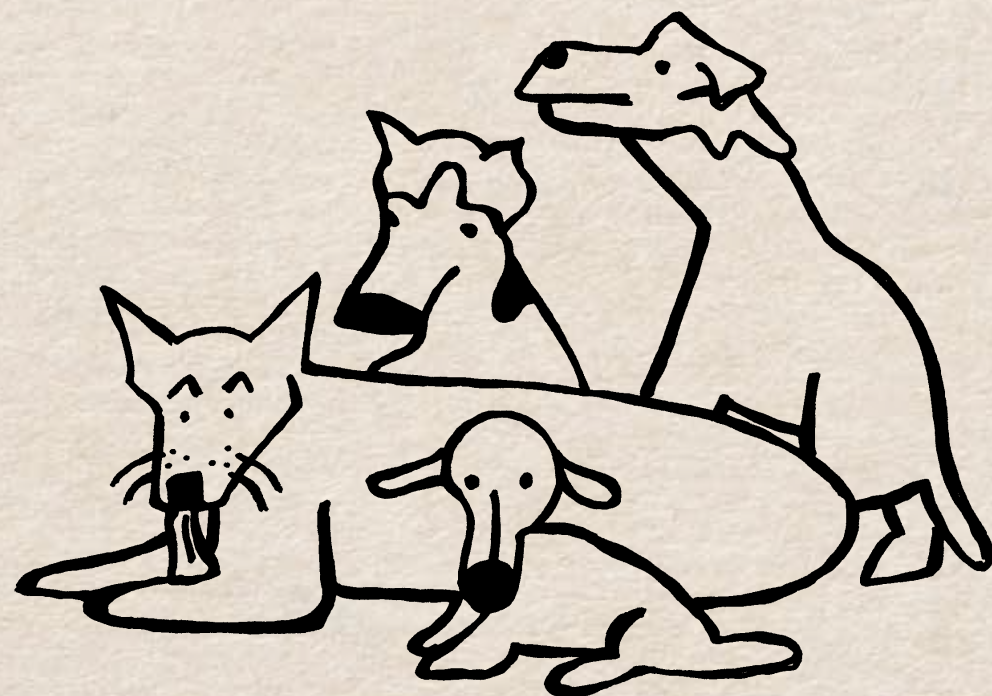

卅卅卅卅卅卅卅

Ze noemden hem een knappe vent,
en leuk en sterk en zacht.
Dorus deed gauw zit-poot-lig.
Marlies wist wat hij dacht:

'Morgen mag je aan het werk
dan krijg je worst en brokken.'
Prompt moest hij zijn hok weer in.
Marlies zou toch niet jokken?

卅卅卅卅卅卅卅

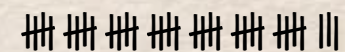

|||||

Daarna stoven de meiden er
in hun busje snel vandoor.
Het ronken van de motor —vroem!—
klonk na in Dorus' oor.

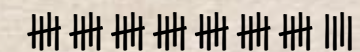
Langzaam aan vergleed de dag.
De honden legden zich neer
bij wat niet te veranderen was.
En de rust keerde weer.

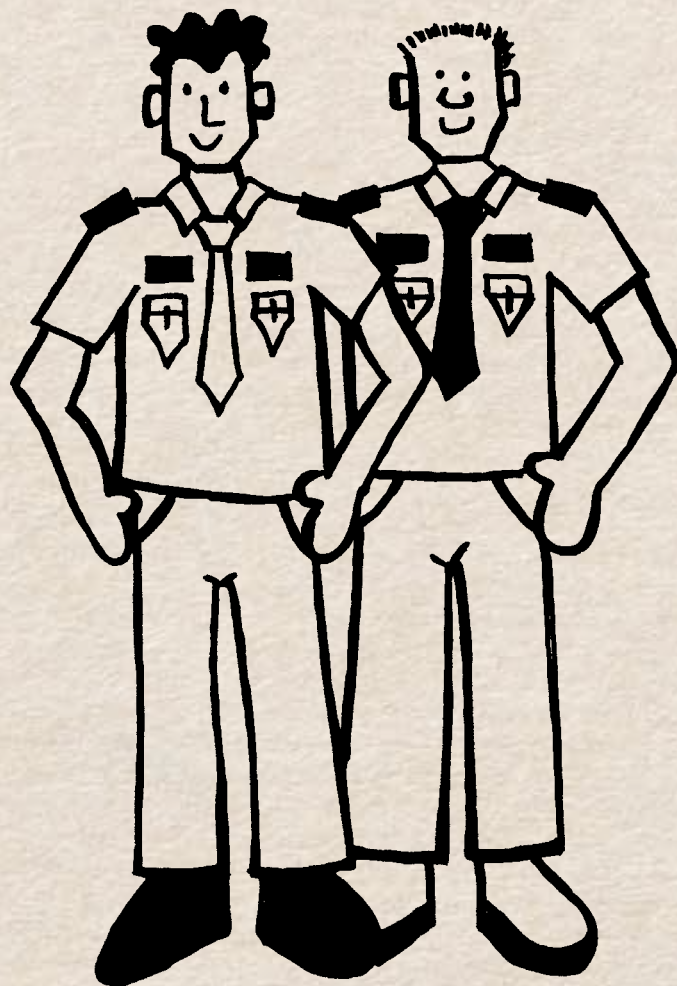
|||||

Maar niet voor lang, want slaap
en rust pasten nou niet precies
in de wondermooie droom
van Betty en Marlies.

Gewerkt moest er worden.
En voort sjeesden zij dus.
Pal voor Davids gevangenis
parkeerden zij hun bus.

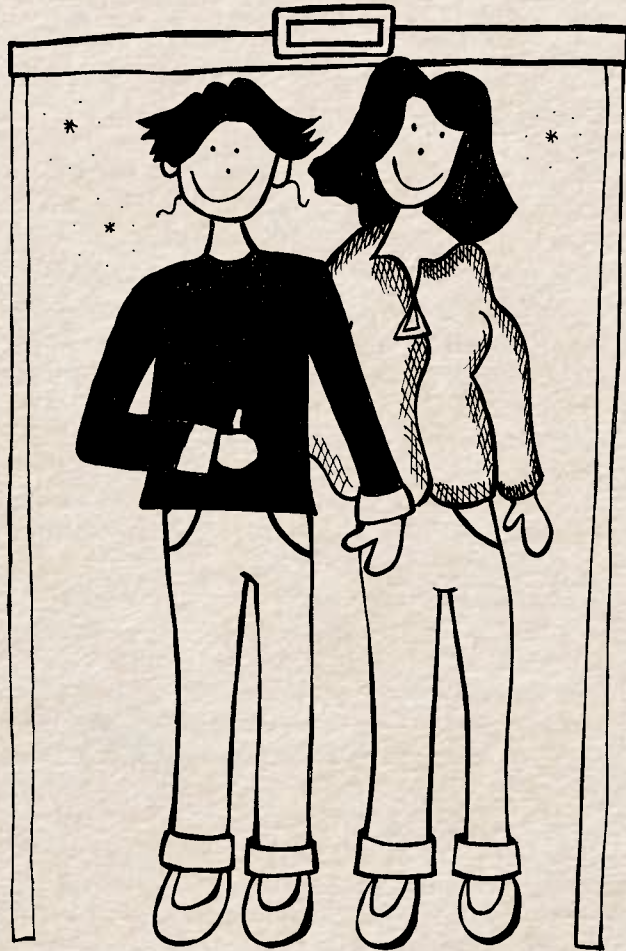

|||||

Wat zochten zij in zo'n duister oord?
Waren ze de weg soms kwijt?
Opgewekt drukten ze op de bel.
'Zo, we zijn mooi op tijd.'

De grote poort schoof open.
Bewakers knikten gedag.
'Geef ons uw pas, dan kijken wij
of u naar binnen mag.'

|||||

|||||

Hun spijkerbroek en zwarte trui dienden
vast als vermomming, want hee;
wie licht brengt in het donker,
die is toch een goede fee?

Maar ook de metaaldetector
bespeurde niets verdachts.
Misschien zag je die feeënkracht
alleen om twaalf uur 's nachts...

|||||

|||||

Voor de gekozen honden
hielden zij een datingshow.
Zes knappe kandidaten
meldden zich aan hun bureau.

David was er een van.
'Zo'n hond verdient een kans',
vond hij als grote dierenvriend.
Met wie had hij straks sjans?

|||||